

LA DONA POLÍTICA A CATALUNYA

**MARIA ASSUMPTA CABRÉ,
del Partit Carlí
de Catalunya**

**El Partit Carlí de Catalunya
es un partit de masses,
popular, socialiste,
autogestionari i revolucionari**

titivitat pública política, sinó que ho estem encara ara en molts altres aspectes. En tots.) Per això penso que és prou important i significatiu que, d'una vegada i per sempre, la presència de la dona en el món de la política sigui real i autèntica.

UNA NOIA JOVE, DINÀMICA

Maria Assumpta Cabré és una noia jove, dinàmica, tal com correspon a la nostra època. Activa políticament i laboralment. Ha estudiat A.T.S. I ara estudia Medicina (volia fer-ho abans, però ja se sap que són pocs els qui ho aconsegueixen, tal com està muntada l'entrada a la Universitat). A part d'estudiar i com quasi bé la immensa majoria d'estudiants, treballa. I ho fa a l'Hospital Clínic. Entre el treball, els estudis i la política poc temps més li queda per a dedicar-lo a altres coses. Perquè a la Maria Assumpta també li agrada la música i dibuixar.

En el terreny estrictament polític podem dir que ha estat detinguda dues vegades, l'any 1972, durant una manifestació en contra de la Llei d'Educació, i l'any passat a Sabadell —quan

els dels 67 de l'Assemblea de Catalunya. La primera vegada solament va ser qüestió d'hores. La segona va arribar a anar a la Trinitat.

—Però, què pensa Maria Assumpta Cabré del fet que és la primera dona que parla de política?

—No dono massa importància a aquest fet. El que lamento és que no hagi estat fins ara el que la gent s'hagi adonat que no solament cal entrevistar les dones intel·lectuals, les literates, les actrius, etc., perquè penso que el que pugui dir una d'aquestes dones, que valoro molt i a les quals aprecio enormement la seva vàlua, però que mai no tindran una visió igual, per exemple, que una dona de barri o treballadora. I això no ho dic per treure importància a tot el que han fet o fan. Al contrari, ja ho he dit abans. Valoro tot el que han fet, moltíssim. També veig, però, la necessitat que a nosaltres, les dones estrictament polítiques, o polititzades, ens cal una major presència activa a totes bandes, fins i tot diria que una major promoció, ja que, per a tenir èxit, cal un nom fàcilment identificable. Més ben dit, una imatge popular.

LA DONA, L'ETERNA MARGINADA

—Però, per què una cosa que hauria de ser normal no ho és?

—Ens han ensenyat unes coses d'una determinada forma que nosaltres fins fa poc no hem sabut superar. En certa manera, nosaltres, també som una mica culpables d'aquesta injusta situació. Ara bé, si la societat encara és machista, per emprar un terme molt "feminista", ja comença a ser hora que nosaltres, les dones, plantem cara, evidenciant la injustícia d'aquesta situació. Una situació que volem que s'acabi d'una vegada. És evident, també, que el règim de l'estat espanyol ha afavorit el manteniment de la situació que ens té marginades dels llocs de responsabilitat, que no ens dona igualtat d'oportunitats en el treball, que manté una educació discriminatòria, etc., etc. És més, crec que, a un règim del seu tipus, li es més rendible, per a mantenir-se en el poder, la ignorància del poble, en aquest cas tenint en inferioritat de condicions la dona, i això, per tant, també repercuteix i condiciona l'home, frenant el desenvolupament d'ambdós. D'altra banda, penso, i arribats als moments actuals, que els partits polítics, en aquest sentit, tenen una gran tasca a fer i que, per tant, ens poden ser de gran ajut. Per exemple, crec que, tard o d'hora, sortiran d'aquests o dels seus sectors més avançats, iniciatives per a propulsar la lluita pels drets civils de la dona, per a normalitzar la marginació de les mares solteres, i fins i tot per a encetar campanyes per al divorci, l'avortament, l'ús legal dels anticonceptius, etc...

—Evidentment, sense una profunda transformació de les estructures socio-econòmiques, político-culturals, difícilment seran del tot solucionables els problemes de la dona. Parlem, doncs, ara, d'aquests problemes concrets, quines poden ser les possibles solucions des del vostre punt de vista ideològic.

—Els problemes em sembla que han quedat clarament marcats en dir que necessitem un canvi d'estructures. Ara bé, penso que podem dir-ho una altra vegada. Jo diria que els principals problemes ja ens vénen determinats o condicionats per una educació classista, que des de la infantesa ens margina per a una determinada visió de la vida, a un determinat comportament. És a dir, ens prepara únicament i exclusivament per a la funció de reproductores, de mares, al servei d'unes estructures familiars en les quals domina l'home. Ideològicament, pensem que en la lluita política hem d'estar molt units homes i dones.

—Per dir-ho d'alguna manera, jo diria que des de petites, a les dones

se'ns diferencia de tal manera que se'ns classifica com una classe social a part.

—Exactament. La qual cosa no és cert (contràriament a les tesis "feministes"). Aleshores penso que ens cal un autèntic procés de democratització, una ruptura total, per a poder aconseguir tots els pressupòsits que com a ésser humà —no dic com a dones— ens corresponen. Això no obstant, potser seria fals creure que tot ens vindrà de cop, i crec que ja és hora de treballar en aquests problemes des del mateix moment en què una se n'adona.

DEL PARTIT CARLÍ PER CONVICCIO IDEOLÒGICA

—El tema de la dona ens ha servit, penso, com a base introductòria de la nostra conversa. Tema en el qual ens podríem estendre moltíssim, perquè dona molt de si. Tindrem, al llarg d'aquesta sèrie, oportunitat d'anar tocant, amb altres dones, les coses que potser avui queden una mica penjades. Jo et preguntaria ara, si, realment, ets del Partit Carlí de Catalunya per tradició familiar o bé per total convicció ideològica. Bé, vull dir, i n'estic convençuda, que ho ets per conviccions ideològiques, però podria ser que haguessis estat influïda per l'ambient familiar a l'hora de lligar-te, de comprometre't ideològicament en un partit polític.

—Evidentment, ho sóc per convicció ideològica. Ara bé, no et negaré que l'ambient familiar m'ha ajudat força i des de molt jove, a tenir un esperit crític i a estar en una lluita activa, contràriament, potser, a la majoria de joves de la meva generació, que des de la seva família començaven a sentir la repressió. Tot això em va permetre, doncs, de fer un aprenentatge per diferents grups fins que vaig prendre contacte amb el Partit Carlí de Catalunya. Ara fa ja cinc anys que en sóc militant. Abans vaig contactar amb diversos grups, fins que vaig connectar amb

gent del partit carlí. Això va ser després de l'expulsió, de l'Estat espanyol de Carles Hug, que és quan es va produir el gran canvi ideològic del partit. Que va ajudar a definir, així, la línia de socialisme autogestionari empresa amb abans.

—Què és el que et va allunyar de altres grups o partits polítics?

—Ideològicament, no m'acabava de convèncer. Vaig veure que potser tenien una concepció massa materialista de l'home i de la societat. I fins i tot en certs moments, estava convençuda de la instrumentalització de què podien ser objecte els militants en certs grups. En definitiva, estic més d'acord amb el socialisme autogestionari que amb el centralisme democràtic.

—Es pot ser monàrquic i alhora socialista i autogestionari?

—Sí, sí. Des del moment que considerem la monarquia com un règim absolut. Si en aquests moments encara postulem per la monarquia és perquè aquesta significa, o pot representar, el mateix que qualsevol altra fórmula d'Estat. Podem, fins i tot, no voler implantar una monarquia. Això queda a l'arbitri de la decisió popular. Acceptem la voluntat del poble, tant en la forma de govern, com d'Estat. El Partit Carlí de Catalunya, repeteixo, és socialista autogestionari.

"PROPUGNEM LA FÓRMULA FEDERAL"

—Vosaltres propugneu un Estat federal. Dins d'aquest Estat, com han de ser tractades les distintes nacionalitats i regions de l'Estat espanyol?

—Han de tenir una funció pròpia conservant la seva personalitat i identitat i, naturalment, les cultures pròpies. Creiem, doncs, en l'autodeterminació. I per això propugnem la fórmula federal, ja que permet un intercanvi econòmic-cultural, etc., de totes les distintes nacionalitats, facilitant, així, una àmplia pluralitat i varietat. Propugnem el dret a l'autodeterminació dels pobles dintre les possibilitats que hi ha a exercir aquest dret, oferint, com a alternativa, la federació de repúbliques socialistes que formen l'Estat espanyol.

—No es pot negar que el Partit Carlí de Catalunya ha estat un partit confessional. Com veieu ara, quines han de ser les relacions Església-Estat?

—No som un partit confessional. Propugnem una absoluta separació de l'Església i de l'Estat i una completa llibertat per a totes les creences religioses i filosòfiques. És absurd el manteniment d'un Concordat que no respon en absolut als temps actuals. A aquest mateix Concordat ha estat en moltes ocasions i per part de l'Estat, vulnerat.

—També es pot afirmar que heu estat participant en tots els moviments unitaris de l'oposició catalana: Coordinadora de Forces Polítiques, Assemblea de Catalunya i Consell de Forces Polítiques de Catalunya...

—Hi hem estat i hi som des de sempre. Des de l'anomenada "Taula Rodona" que, posteriorment, es va convertir en la Coordinadora. És a dir, participem en tots els organismes unitaris, ja que també som a la Unió de Pagesos, Assemblees Democràtiques, de barris, CC.OO., etc. A tots, en definitiva.

—Quines creieu que haurien de ser les funcions de l'Assemblea i quines les del Consell?

—L'Assemblea ha de ser el portaveu del poble català. Això vol dir que a més dels partits polítics d'àmbit català hi són representades, a l'Assemblea, totes les organitzacions de masses i obreres. I el Consell ha de ser l'organisme a través del qual conflueixin les diverses ideologies de partits per arribar a un pacte unitari. És a dir, un organisme polític i unitari dels partits polítics d'àmbit català. L'Assemblea i el Consell han d'arribar a una sola veu a Catalunya vers la resta de l'Estat espanyol. Potser, que l'Assemblea hauria de ser la que es constituís en el futur Parlament de Catalunya, o potser no. L'Assemblea no és un obstacle vers la democràcia formal, això és evident. El seu paper futur dependrà de les diverses opcions polítiques que hi hagi a casa nostra, al nostre País. Pel que fa al Consell, aspira a dur la direcció política de Catalunya. La seva transcendència política estarà en funció de diferents factors: agilitat pròpia, evolució política, etc.

AUTONOMIA I ESTATUT

—Què us suggereixen, en els vostres plantejaments ideològics, aquestes dues paraules: Autonomia i Estatut?

—Autonomia significa per a Catalunya el tot. El començament d'un gran canvi i després un punt de partida per a l'autodeterminació. L'Estatut del 1932 ens és vàlid fins al punt de fer-nos-ens servir com a relançament d'unes reivindicacions del poble català. A partir d'aquí, caldrà modificar i ampliar aquest Estatut. L'Estatut, en definitiva, seria el retrobament d'unes llibertats perdudes. Més ben dit, preses. Tanmateix, cal recordar que l'Estatut del 32 va ser renovat per Madrid. Nosaltres creiem que és molt més avançat el del 30, d'estructura federal, el projecte del qual va ser elaborat pel "Partido Tradicionalista" (que també tenia coses bones) l'any 1930.

—Països Catalans, sí o no?

—Aquest és, jo diria, un procés que s'està duent a terme. Nosaltres mateixos volem anar cap a una federació de Països Catalans. Si els valencians o els de les Illes no se senten massa integrats, no se'ls ha de forçar a formar part d'una cosa a la qual no se senten massa identificats. Ara bé, hi ha una tradició històrica, hi ha uns lligams de llengua i cultura que ens ha unit i ens uneixen. Però penso que tot això està encara en uns moments de procés, com deia abans, i per tant, no es pot dir rotundament Països Catalans, sí, Països Catalans, no. Això no obstant, continuem pensant que el procés integrador seria un autèntic pas endavant en la conquesta d'unes llibertats, que, com deia, s'havien perdut. Se'ns havien preses. Tot depèn, però, en últim terme, de la voluntat del poble.

"COORDINACIÓ DEMOCRÀTICA", UN FET POSITIU

—Com veieu aquesta Coordinació unitària aconseguida entre Junta i Plataforma i el fet que no s'hagi convidat a participar-hi als altres grups de l'oposició? És a dir, als grups amb entitat nacionalista?

—Considerem com un fet molt positiu l'aparició de "Coordinació Democràtica". Entenem que aquest és un pas més cap a la unió de tota l'oposició democràtica, però no pas el darrer encara. I dic que no és pas l'últim, perquè, efectivament, hi manca l'articulació amb la resta d'organismes unitaris de les nacionalitats. Entenem que en aquests moments, però, no es poden fer judicis massa ràpids. Creiem que "Coordinació Democràtica" tindrà en compte, a nivell no solament de declaració, sinó políticament i orgànicament, les instàncies unitàries de les nacionalitats. Per això, a casa nostra, urgeix més que mai que l'Assemblea de Catalunya i el Consell de Forces Polítiques arribin a un acord per tal que Catalunya, capdavantera en la lluita unitària, tingui una sola veu parlant.

LA SITUACIÓ POLITICA ACTUAL

—Per acabar aquesta primera entrevista, jo et demanaria que donéssim un cop d'ull a l'actualitat política. Per això, doncs, et pregunto, què penseu, de la situació actual, de l'actuació del govern, i si continua existint la possibilitat de democratització?

—No hem cregut mai en el procés "democratitzador" d'aquest govern. És un govern contradictori format per antidemòcrates que diuen que ens volen portar cap a la democràcia. Aquestes contradiccions són cada vegada més clares. Voler una democràcia atorgant patents, fent discriminacions, exclusions, amb una política econòmica descaradament en contra de les classes populars, etc... També és un darrer exemple la recent denegació d'entrada a l'Estat espanyol de l'exiliat i líder federal del Partit Carlí, Carles Hug, quan fins i tot el 23 de febrer el ministre Areilza va declarar al diari holandès "Wolfskrantf": "A don Carlos Hugo le conozco personalmente, lo respeto. Es un hombre sumamente inteligente, sí, creo que pronto volverá a España si así lo quiere." Això mateix ho diu tot.

Del tema de la dona, als temes estrictament polítics. Així volem que sigui aquesta sèrie d'entrevistes que "Oriflama" ha encetat amb Maria Asumpta Cabré.

Text: Montserrat MINOBIS
Fotos - David Llop